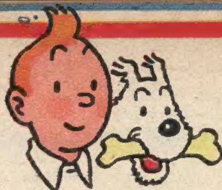

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG — 41
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

ONS VOLLEDIG VERHAAL

Trouw zal ik zijn!

door A. WEINBERG

en

DE NIEUWE AVONTUREN VAN LAMBIK, SUSKE EN WISKE :

in

GOUD VOOR ROME

door WILLY VANDERSTEEN

In het jaar Onzes Heren 1337 wordt te Rennes de bruiloft gevierd van Charles de Blois, hertog van Bretanje. Bij die gelegenheid organiseert men een schitterend steekspel. Een geheimzinige ridder doet al zijn tegenstrevers in het zand bijten...

Opnieuw gaat hij een gevecht aan, en weer tuimelt zijn tegenstrever van zijn paard.

Maar daar nadert de geheimzinnige ridder de edele Bretoen die zijn eer wil redden...

Bertrand du Guesclin wordt tot overwinnaar uitgeroepen. Hij is amper vijftien jaar, en de dapperste Bretoense ridders hebben het tegen hem moeten afleggen!

Enkele jaren later breekt de oorlog uit in Bretanje. Twee neven, de hertog van Montfort (gesteund door de Engelsen) en Charles de Blois (gesteund door de koning van Frankrijk) strijden om de hertogelijke kroon.

Du Guesclin is trouw gebleven aan de koning van Frankrijk. In de sombere Keltische wouden bestookt hij met een zestigtal krijgers de Engelse troepen.

Op zekere morgen.

Een uur later staan Bertrand en zijn mannen voor het kasteel.

's Namiddags...
Hola ! Wat willen jullie ? Iedereen komt hier zo maar niet binnen !
We brengen brandhout voor je meester !

Hout ? Die houthakkers komen op 't goed moment. De ophaalbrug gaat naar beneden...

Plots laten de zogezegde houthakkers hun bussels vallen, en...
Notre-Dame Guesclin! Vooruit, mannen !

De Engelsen worden waarlijk verrast. In minder dan een uur maken de Bretoenen zich meester van de burcht...

Met enkele mannen is de dappere du Guesclin er in geslaagd de grootste burcht van het land in te nemen...
Ik had jullie beloofd dat we hier van avond zouden eten, en ik heb mijn belofte gehouden.

1356
Te Poitiers lijdt het Franse leger een zware nederlaag. De broeder van de Engelse overwinnaar wil ook zijn deel in de roem en besluit Rennes, de hoofdstad van Bretanje, te belegeren.
Ik zweer, dat ik dit beleg niet zal opbreken, alvorens mijn banier op de toren van deze stad te hebben geplant !

Een maand verloopt.
De voedselvoorraad begint te slinken. De vijand is te sterk ! Ze graven nu een mijn onder de muren. Indien we ze niet kunnen ontdekken, zijn we verloren...
Wacht maar even ! Breng een koperen schaal en loden bollen.

Wanneer men die loden bollen in de schaal plaatst, zullen ze bij de minste davering bewegen. Ieder inwoner van Rennes zal iedere avond zo'n kom op de houten vloer van zijn woning zetten. En zo wordt het ons mogelijk de ligging van de mijngang te bepalen !

Dank zij dit vindingrijk systeem ontdekt men weldra de vijandelijke geheime gang. De Bretoenen graven een tegengang die in de Engelse gang uitmondt en slagen er in de Engelse gracht te vernielen...

Du Guesclin gunt de belegeraars geen respijt. Voortdurend doet hij uitvallen. Hij steekt hun stormtorens in brand en weet ieder keer levensmiddelen mee te nemen voor de hongerige stedelingen...
Leve du Guesclin !

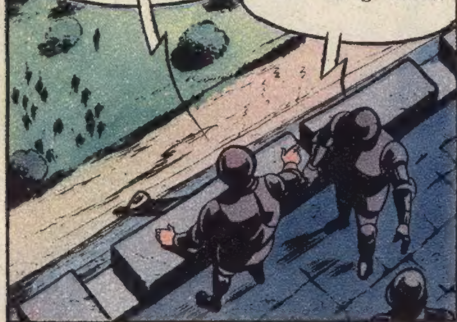

Op zekere morgen breken de Engelsen het beleg op. Het duurde negen maanden...
Kijk ! Ze trekken af ! De zege is aan ons !

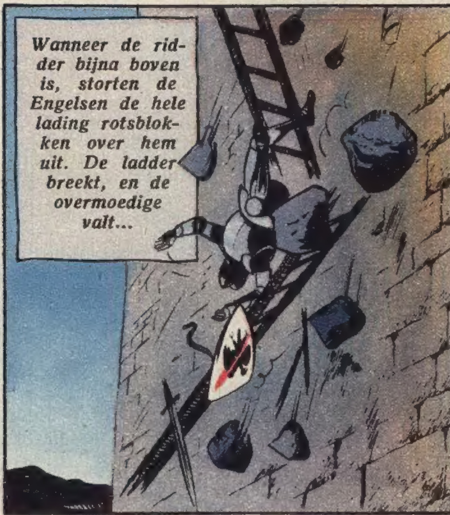

Wanneer hij deze heuglijke tijding verneemt, rijdt Charles de Blois terstond naar Rennes.
Deze zege wist onze nederlaag te Poitiers uit. U heeft de beste Engelse strateeg klein gekregen, messire du Guesclin ! Ik geef u de stad Rennes, en sla u ridder !
Monseigneur...

De nog steeds niet uitgeraasde du Guesclin wil het nog niet opgeven, maar de kroonprins aanvaardt het voorstel van de vijand. Enkele dagen later wordt Melun ontruimd.

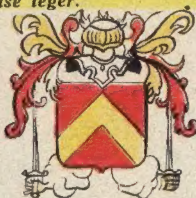

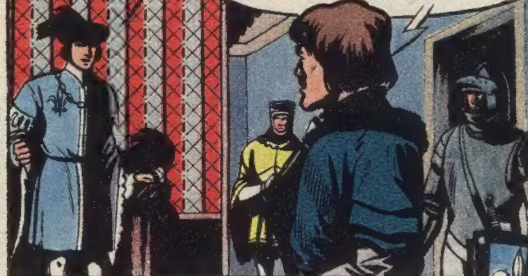

Maar de Engelsen zijn naar Frankrijk teruggekeerd, du Guesclin verlaat Castillië en verrast de overweldiger.

Met tweehonderd ridders werpt hij de vijand terug in de zee. De Engelsen waren meer dan tien keer sterker !

Dan krijgt du Guesclin de titel van connetable (Rijksmaarschalk) en wordt meteen opperbevelhebber van heel het Franse leger.

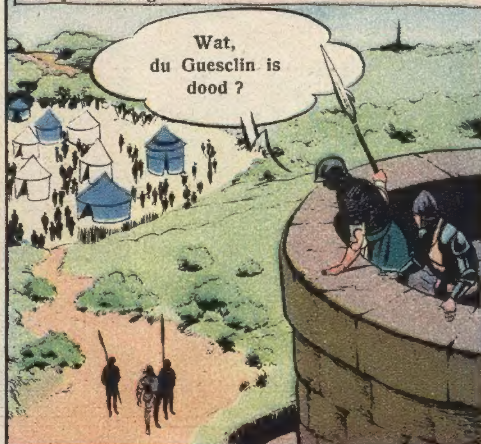

EINDE

Volgende week : « DE ONDERGANG VAN DE TIRPITZ » door Fred Funcken.

BRIEVENBUS

Leo Van den Abbeele van Leuven, wou graag dat in Kuifje een hoekje voor scheikundigen kwam. Meen je niet Leo, dat scheikunde een te ingewikkeld vak is om veel lezers te boeien. Ik wens je veel succes met je proeven, maar pas op, want scheikundige proeven maken is heel wat gevaarlijker dan met de kaarten spelen! Leerzamer natuurlijker ook. Hartelijk!

Gerrit Buurman van Vreden, Laan van Meerdervoort 706, 's Gravenhage, Nederland., schrijft me: « Ik ben pas twee maanden abonné, maar ik lees het blad al sinds jaren. Ik vind het tot nu toe nog steeds het beste blad. Ik zou graag willen corresponderen met een Belgische lezer. » Men schrijve hem rechtstreeks.

Philip Sabbe van Kortrijk, leest al onze tekenverhalen met veel spanning; hij is een trouw lezer en heeft zelfs een Kuifje's Club gesticht te Kortrijk. Hoe gaat het met je club, Philip?

Fred Sprenger, 21, Julianalaan, Delft - Holland, zou graag willen corresponderen

met een ander Kuifje's lezer. Fred is reeds veertien jaar. Men schrijve hem rechtstreeks.

Roger van Kerkhoven van Antwerpen, is blij dat hij nu eindelijk lid is van de Kuifje's Club. Roger is een goed tekenaar te weeg. Ik beken graag dat ik me vergist heb inzake de camionnette. Een tekenhoekje kunnen we jammer genoeg niet in ons blad opnemen. We hebben nu reeds zoveel plaats te kort! Wanneer Kuifje weer eens groter wordt denken we er aan.

L. van den Abeele van Brussel, interesseert zich voor aardrijkskunde. Hij vraagt me op welke manier hij 't vlugst en 't best een goede documentatie zou kunnen aanleggen over verschillende landen. Vooreerst zou ik me ten minste tot een werelddeel beperken, Leo, en niet alles verzamelen wat me onder de handen valt. Je zult je verzameling beter kunnen verzorgen. Eens je dat besloten hebt, schrijf dan naar de verschillende reisagentschappen, en ambassades. De adressen van deze laatste vind je in het telefoonboek. Ik wens je veel succes.

KUIFJE (weekblad). *Redactie-Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16. — *Uitgever - Directeur* : Raymond Leblanc. — Gedrukt in hello door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel.

Abonnementspr. België en Belg. Kongo — *Buitenl.*

Ab. 3 maand.	70 fr.	80 fr.
Ab. 6 maand.	135 fr.	155 fr.
Ab. 1 jaar	265 fr.	300 fr.

KUIFJE-HOLLAND — Singel 231, Dordrecht. Tel. : 3653. Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 4 per kwartaal.

Het Toverstokje

Er was eens een meisje met name Jackie Waller. Toen ze achttien was, gaf ze haar plan om naar de universiteit te gaan op, om de oproep te beantwoorden van de burgerlijke hospitalen die om verpleegsters vroegen. Van die dag af wijdde ze zich met hart en ziel aan de verzorging van zieke kinderen.

Helaas, een jaar later werd ze aangetast door de kinderverlamming bij het verzorgen van een kind dat aan deze vreselijke ziekte leed. Jackie liet zich niet ontmoedigen. Wekenlang vocht ze tegen de ziekte in een stalen long. Zes maanden later mocht ze naar haar geliefde kinderen terugkeren... maar ze kon hen niet meer verzorgen, want ze was totaal verlamd. Toen bedacht het moedig meisje een nieuwe manier waarop ze toch iets voor de kinderen zou kunnen doen. « Ik kan hen ten minste verstrooien door het verzinnen en vertellen van verhaaltjes », dacht ze.

En Jackie begon te schrijven, te tekenen en te schilderen. Daar ze zich niet kan bewegen draait ze de bladzijden van haar boek met een ivoren staafje dat ze tussen de tanden neemt. Op dezelfde wijze gaat ze om met potloden en pen.

Deze geschiedenis is niet verzonnen, vriend. Sinds 1947 zijn er zelfs twee verhalenbundels verschenen onder de naam Jackie Waller!

Jackie heeft zich niet gewonnen gegeven. Ze is steeds blij en vrolijk gebleven. Daarom is zij onze vriendin. Een vriendin die ons een bescheiden les in heldhaftigheid geeft.

Kuifje

HOU JE VAN DIEREN

Van een Ekster.

In onze buurt woonde een ekster die niemand toebehoorde en toch niet schuw was. Aan mij had ze echter een hekel en, ik moet het bekennen, ik was ook haar ergste vijand. Op zekere dag vond ik de ekster onder haar nest in het gras liggen. Ze was gekwetst. Ik zag het en ben eerst voorbijgegaan. Dan kreeg ik er werkelijk spijt van en repte me terug naar de plaats waar ze gevallen was. Vader verbond haar poot en lei haar in een mandje. De volgende dag nam ik haar mee naar mijn werkkamer en paste haar een week lang op. Van grote vijanden zijn we nu de beste vrienden geworden. Ik leerde de ekster praten en als ik van school thuis kom begroet ze mij. Moeder zegt dat ze de ganse dag door tatert. Ik beleef er veel plezier aan.

Freddy Haerinck van Zeebrugge.

Welk album kies je, Freddy? « Het Spaanse Spook », « Corentin », « De Leeuw van Vlaanderen » of « De Zwaardvis » eerste deel? Schrijf het ons zo dadelijk en je krijgt het beloofde geschenk!

De Indianen hebben Lamme als gijzelaar gevangen genomen en aan de martelpaal gebonden. Daar onze vriend dapper is, beveelt de Sachem hem een eervolle dood te schenken...

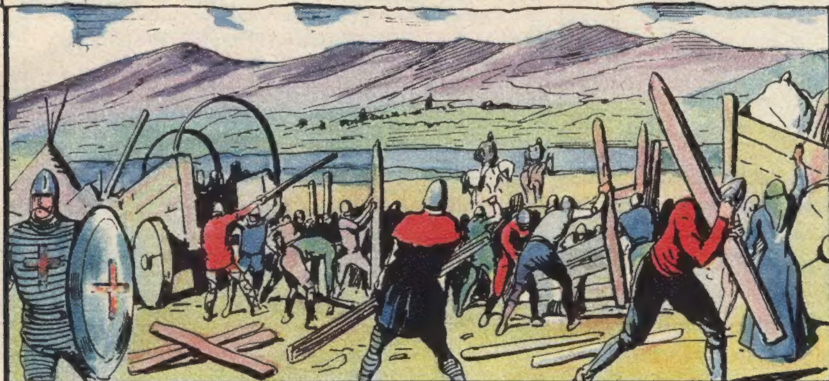

(Wordt voortgezet.)

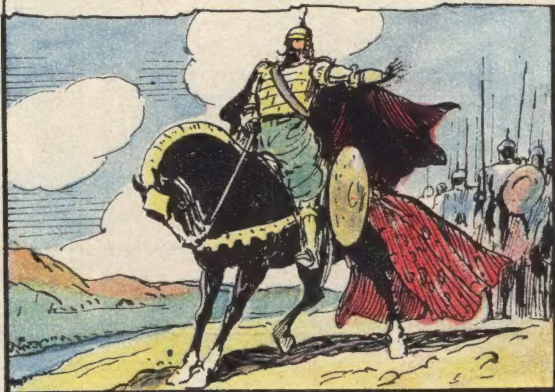
RIDDER ARNOUT

Sultan Kilidj Arslan heeft zich in hinderlaag gelegd om het leger van Bohemond de pas af te snijden. Ridder Arnout, die aan het hoofd van de voorhoede rijdt, ziet echter van ver een kromzwaard blinken...

Bohemond laat, met behulp van enkele karren, vlug een kamp opslaan met de rug naar de rivier. Daar zullen de vrouwen en al diegenen, die niet aan de strijd deelnemen, een onderkomen vinden. Doch op de top...

... van een heuvel verschijnt Kilidj Arslan, woedend omdat zijn list geen succes had...

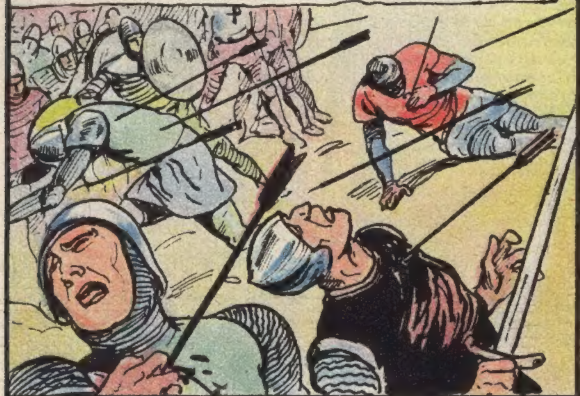

Hij beveelt de boogschutters te verhinderen, dat het kamp voltooid wordt...

Een regen van dodende pijlen suist op de blanken neer...

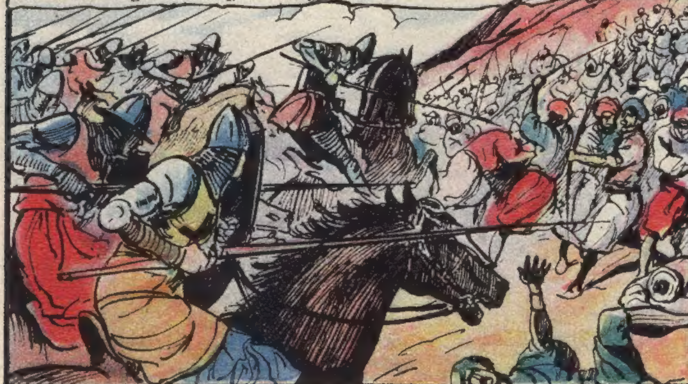
Bohemond roept...

Daar stormt de ruiterij reeds ten aanval...

De boogschutters wijken. Aan de voet van de heuvel worden ze ingehaald en gedood. Intussen komen de kruisvaarders klaar met de voorbereiding van de grote slag...

De sultan trekt zijn glimmend kromzwaard en beveelt zijn ruiters...

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT: LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

EEN MEDEWERKER BEKROOND

EEN beetje overmoedig had onze medewerker Philip Wouters het handschrift van zijn eerste roman « De Dennen geurden te Montana » ingezonden naar de romanprijsvraag uitgeschreven door de boekengilde « De Clauwaert », en een Gentse verzekeringsmaatschappij. Philip Wouters keek verwonderd op, toen de jury hem meedeelde dat hij met zijn werk de Eerste Prijs voor de beste eersteling gewonnen had. Het boek is thans van de pers gekomen en kreeg reeds enkele gunstige recensies.

Philip Wouters werd geboren in 1924, te Huizingen bij Halle. Na de lagere school van zijn geboortedorp te hebben doorlopen, ging hij naar het Sint-Pieterscollege van Jette, en volgde dan nog gedurende een paar jaar de cursussen van de Leuvense universiteit. Hij is thans als journalist werkzaam op de Gentse redactie van een Brussels blad.

WILIBADI IS DOOD

AAN een artikel van « Zoo » ontlenen we het volgende :

« Zoals elke morgen hadden « Wilibadi » en « José » eerst hun dresseur-oefeningen moeten volbrengen alvorens ze hun rantsoen boomtwijgen kregen. Zoals gewoonlijk werden rond 8 u. 30 onze drie grote Indische olifanten op het terras gelaten. 's Morgens in de frisse lucht gedragen onze grote olifanten zich als luidruchtige schoolkinderen en Wilibadi, onze jonge Congolese olifant, hield zich ook die morgen schuchter afzijdig. Spijts het streng verbod om met voertuigen dicht bij het terras te rijden, kwamen er twee vrachtwagens langs het plateau van de dikhuiden gereden. Het was een ware paniek ! Wilibadi, die zich ver van de drukte hield, stond aan de rand van het terras toen zijn vier soortgenoten langs hem heen kwamen gestormd en werd door Rami in de gracht gedrukt, die gedeeltelijk omheen het terras ligt.

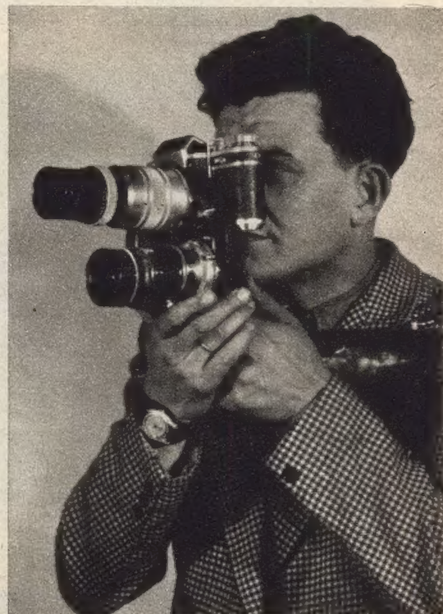
» Onmiddellijk werd alles in het werk gesteld om het dier te helpen. Op alle aanmoedigingen en hulp reageerde de jonge olifant weinig of niet. Een uur later was er een hijskraan ter plaatse om Wilibadi op te lichten. De gracht werd met zakken en stro gecapitonneerd om het dier niet te bezeren en om de buik en achterste ledematen werd een dubbele singel geslagen. Langzaam en voorzichtig werd het achterlijf opgetild. Men hoopte dat Wilibadi de rest zou kunnen, maar deze hoop bleek ijdel. De voorste ledematen bleven zonder reactie liggen. Wilibadi had een dosis morphine gekregen en leed geen pijn. Hij liet alles gewillig doen en streelde met zijn tromp ieder die dicht langs hem kwam.

» Eindelijk had men Wilibadi uit de gracht op het plateau gehesen. De veearts Dr De Bisschop onderzocht hem nu grondig en stelde een ongeneeslijke breuk van het bekken vast...

» Onder de invloed van een gifinspuiting stierf Wilibadi zacht, als door slaap overmand, en het is wel een troost te weten dat het dier geen pijn leed.

» Wilibadi was een zachtaardig dier en genoot ieders sympathie. Zijn dode lichaam werd naar het Museum van Tervuren gezonden. Hij woog 2.000 kg. Alles wees er op dat deze olifant een prachtig dier zou worden, dat gedurende vele jaren de bewondering van vele bezoekers zou afdwingen. Helaas, het noodlot besliste er anders over... »

WEER EEN NIEUW WAPEN ?

TOCH niet. Maar wel een nieuw fototoestel, waarmee sommige reporters betere resultaten hopen te behalen bij hun reportages. Ze zijn van het volgend idee uitgegaan : filmcameras worden uitgerust met een revolverkop met drie verschillende lenzen : een normale, een groothoekslens en een telelens, die het de cameraman mogelijk maken eerst een onderwerp met zijn groothoek te situeren in zijn kader, het daarna met de normale lens te observeren en het dan zonder ingewikkelde lensverwisselingen door te telelens nog dichter bij te halen en duidelijker te tonen. Waarom dat systeem niet toegepast bij fototoestellen ? En ziehier dan het resultaat. Deze reporter vindt het nieuw systeem zeer interessant. Hij heeft nu met zijn vervaarlijk uitziend fototoestel (zelfs van een geweerkolf voorzien !) de mogelijkheid om alle gebeurtenissen met drie lensen bliksemsnel te fotograferen.

EEN PROEFVLUCHTJE VAN WIESBADEN NAAR DENEMARKEN...

EEN van onze jonge Brusselse medewerkers zag te Wiesbaden, in Duitsland, de kans schoon om aan boord van een T.33 (een trainingsvliegtuig van de firma Lockheed) een proefvlucht te maken naar de Deense kusten. De machine vloog aan een gemiddelde snelheid van 800 km. per uur. Drie keer kreeg onze jonge vriend het zwarte doek te zien (d.w.z. : hij viel bewusteloos bij het maken van loopings en bij het duiken aan een helse snelheid. Vooraleer in het vliegtuig te stappen was hij verplicht een levensverzekering af te sluiten. Het interessantste van het geval was, dat het toestel een dubbele stuurinrichting bezat. Daardoor kon onze kameraad al de manoeuvres van de piloot volgen. Dank zij een speciale helm hoorde hij niet eens het gedonder van de geweldige reactiemotoren. Maar wanneer hij uit het toestel stapte, viel hij bijna voor de vierde keer in onmacht. Hij was helemaal versuft, maar verklaart niettemin, dat hij het vliegen toch niet zal laten.

EEN VERHAAL VAN
ALFRED GERARD

DE MAN EN

De zeldzame voorbijgangers scheerden met hoog opgetrokken jaskraag dicht langs de huizen. Het regende sedert drie dagen. Het was een fijne, grijze motregen die alles en iedereen doornat maakte.

Mevrouw Pruim had haar winkel even goed kunnen sluiten, want er zou niemand meer komen alhoewel het nog maar pas zes uur was. Het weder hield de mensen thuis, dicht bij de kachel. Iedere dag om dit uur kreeg mevrouw Pruim lust om te gaan slapen zonder zich verder te bekommeren om het avondeten voor haar man en de leerjongen of om de kousen die nog moesten versteld worden. Ze kon toch geen kousen verstellen achter de toonbank! Dat zou een zeer slechte indruk gemaakt hebben en de klanten waren als zo schaars, sedert de familie Drogenbroek driehonderd meters verder in de straat een grote, moderne pasteibakkerij met « tea-room » had geopend!

Een man duwde de deur open en huiverde. Er kwam koude en nat met hem mee binnen. De man was helemaal in het zwart gekleed. « Net een lijkbidder », dacht mevrouw Pruim.

Met zijn bleek gezicht, kleine zwarte ogen die blonken als kralen en een lange, afhangende snor waarin nog regendruppels hingen, zag hij er inderdaad zo uit.

— Het is geen gewone klant, zei mevrouw Pruim bij zichzelf, het is een voorbijganger die de avond bij vrienden gaat doorbrengen en niet met lege handen wenst te komen, alhoewel hij op voorhand weet dat hij weinig zal te eten krijgen en zich zal « doodvervelen »...

De man in het zwart was intussen naar de toonbank gekomen en keek naar de enkele rijst- en fruittaarten die er nog lagen.

— Wenst mijnheer een rijsttaart? Of soesjes? vroeg de bazin met geforceerde glimlach.

— Ik wil een taart van zes en veertig centimeter met slagroom versierd en met de naam « Simone » in chocoladeletters op geschreven, antwoordde de man in het zwart.

Hij zei dit alles in één adem en op dezelfde triestige toon, alsof hij die zin wel honderd maal herhaald had om het beslist niet te vergeten.

Mevrouw Pruim keek de man onderzoekend aan. Was hij een grapjas? Neen, die man in zijn triest, zwart plunje en met die wanhopige uitdrukking in z'n ogen maakte geen grappen.

— Ik heb hier nog een heerlijke roomtaart, zei ze.

— Neen, ik wens dat u me een taart maakt die een diameter van zes en veertig centimeter heeft, met slagroom versierd is en waarop de naam « Simone » in chocoladeletters op geschreven staat. Ik betaal de prijs die je er voor vraagt.

Mevrouw Pruim noteerde zorgvuldig terwijl ze fluisterend herhaalde: « Zes en veertig centimeter... Simone... » Dan keek ze op en vroeg aan de man in het zwart:

— Voor morgenvroeg om tien uur?

Maar de man schudde triestig het hoofd en antwoordde:

— Neen, niet morgen. Ik wens die taart nu... zes en veertig centimeter en de naam « Simone » in chocoladeletters...

Omdat de zaken zo slecht draaiden, kon mevrouw Pruim de bestelling niet weigeren.

— Het zal twee uur duren. Mijnheer wil misschien rond acht uur terugkomen?

— Ik zal hier wachten, zei de man in het zwart en hij liet zich op een stoel neerzakken met de gelatenheid van iemand die niet één dag, maar zelfs een maand zou kunnen wachten...

De bazin ging naar de deur en riep Franske, de leerjongen. Ze wou de vreemdeling niet alleen in de winkel laten, want hij zag er te zonderling uit en je las iedere

Ridder Johan van Dardemont keert terug van de Kruistochten en verneemt de dood van zijn vader...

DE WITTE

...N DE TAART

GEILLUSTREERD DOOR TIBET

dag in de krant van overvallen die door vreemde personages gepleegd werden...

— Hier, Franske, geef dat aan de baas en zeg dat de klant wacht op z'n taart. Haast je wat!

Dan ging ze terug achter de toonbank staan en keek naar de grijze, natte straat.

— Slecht weer, zei ze effen.

— Inderdaad, antwoordde de man.

De klok op de schoorsteenmantel van het klein, ouderwets theesalon, tikte luid. Mevrouw Pruim zuchtte en de triestige man in het zwart scheen nog triestiger dan te voren. Dan kwam Franske binnen en vroeg geld om slagroom te halen, want er was niet genoeg meer om de taart te versieren. Men nam nooit veel slagroom omdat room te vlug zuur wordt.

De zwarte man zat zwijgend op z'n stoel en keek naar de punten van zijn versleten schoenen.

— Die heeft heel zeker gaten in z'n kousen en geen mens om ze te verstellen, dacht de bazin, terwijl ze de man zijdelings aankeek.

Men klopte op de deur. Het was Franske die de bestelling afleverde: een grote, mooie taart die er zeer smakelijk uitzag.

De man in het zwart kwam naar de toonbank, bekeek de taart heel lang en zei dan:

— De letters werden er met room op geschreven en ik wens ze uit chocolade...

Hij ging weer op z'n stoel zitten.

- Die begint me te vervelen, dacht de bazin.

Maar de klant is koning en daarom riep ze Franske om de taart te komen halen en de naam er met chocoladeletters op te schrijven.

Een half uur lang bleef alles stil in huis. Alleen de klok tikte. Buiten was het nu helemaal donker geworden en het regende nog steeds. Een kleine jongen kwam haastig de winkel binnen om een pakje zuurtjes. Hij schrok toen hij de man in het zwart in het oog kreeg en maakte zich vlug uit de voeten.

Daar kwam Franske opnieuw met de taart aandragen. Mevrouw Pruim zette haar zoetste glimlach op.

— Zou mijnheer willen komen zien?

De man in het zwart keek en schudde het hoofd:

— Ik vroeg er Simone op te zetten en niet Simonne. Zou je dat willen verbeteren?

Franske nam de taart op en verdween er mee. Vijftien minuten later kwam hij er mee terug en ditmaal volgde de baas ook. Hij wou die zonderlinge klant wel eens zien...

De man in het zwart was nog niet tevreden. Hij had een centimeter uitgehaald en vastgesteld dat ze inderdaad zes en veertig centimeter diameter had, doch... de slagroom was er in slingers opgespoten en hij wilde dat het rozenknopjes waren...

Nog drie keer verdween de taart naar de kelder en moest de pasteibakker iets wijzigen. De S van Simone moest groter zijn, er moet gekonfijt fruit op gelegd worden, geen groen konfijt, doch rood...

Het was elf uur. De kousen van mijnheer Pruim zouden nu wel in de mand blijven liggen, want mevrouw dacht er alleen nog aan die lastige klant buiten te krijgen en onder de wol te kruipen.

Daar stond de taart nog eens op de toonbank te pronken en de man in het zwart scheen tevreden. Het scheelde geen haar, of hij glimlachte...

— Zal ik de taart laten afgeven, of neemt u ze zelf mee? vroeg mevrouw.

Ze vroeg het mechanisch, uit gewoonte, want er was geen haar op haar hoofd dat er aan dacht de taart nog te laten bestellen..

— Neen, neen, antwoordde de man in het zwart, ik eet ze dadelijk hier op!

...E RUITER

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

(Wordt voortgezet.)

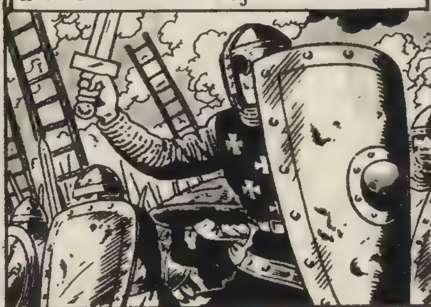

De Kerels van Vlaanderen

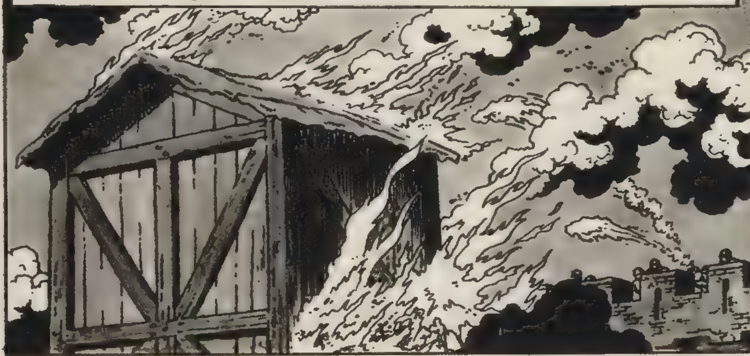
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

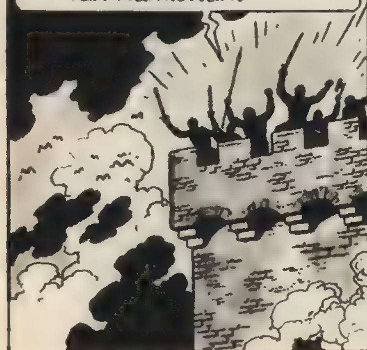

Dit is de laatste aanval die de vijand waagt. Door het verlies van wel duizend man verzwakt geeft hij de bestorming eindelijk op. Het zege-geroep der Kerels klinkt als een donder over de stad... Hun krijgslied schalt tergend over de markt..

Het is avond geworden. Gervaas van Praet zendt een wapenbode naar de burcht om een schorsing der vijandelijkheden tot zonsopgang te vragen. De Kerels stemmen hierin toe en steken de witte vlag uit. Na alles in gereedheid te hebben gebracht voor het afslaan van een nieuwe aanval, begeven de vermoeide Blauwvoeten zich ter ruste ......

(Wordt voortgezet.)

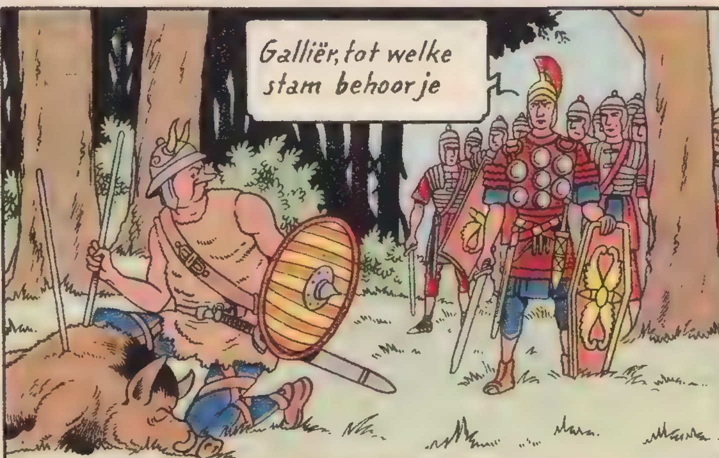
GOUD VOOR ROME

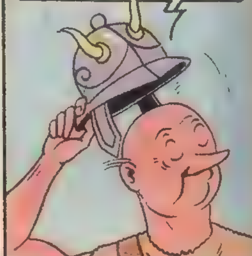

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

TE DIEN TIJD HADDEN DE ROMEINEN HEEL GALLIË ONDERWORPEN DOCH REGELMATIG KWAMEN ER NOG GALLISCHE STAMMEN IN OPSTAND TEGEN HET GEZAG VAN ROME. LAMBIK, DIE DEEL UITMAAKT VAN DE OPROERLINGEN, WORDT OP ZEKERE DAG VERRAST DOOR EEN AFDELING ROMEINEN OP INSPECTIETOCHT...

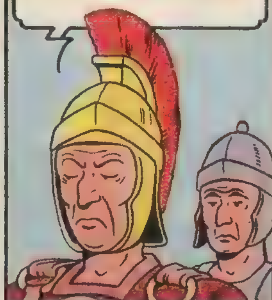

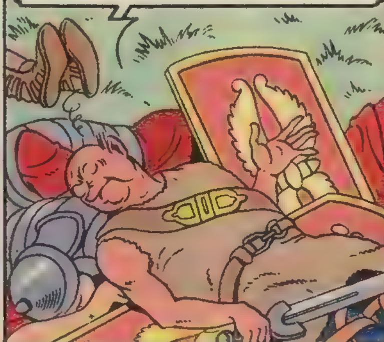

(Wordt voortgezet.)

DE TERUGKEER VAN SERRANO

BENTO
De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

Bento is genezen van een slangenbeet en gaucho's van de fazenda Santa Thereza. de stad.

VOORALEER Serrano kon toesteken, heeft Conjuma zijn arm reeds stevig vastgegrepen.

— Luister, buldert hij, indien je aldus begint mag je je pakje maken en naar de duivel lopen! Vechthanen hebben we hier niet nodig en je mes zie je niet meer weer, kerel!

Intussen zijn enkele cowboys opgesprongen en houden Serrano, die zich weert als de duivel in een wijwatervat, goed vast. De chef komt nog half slapend aangelopen.

— Albenzio moet zijn verontschuldigingen aanbieden en dan laten jullie ons met rust, begrepen!

Albenzio voelt er absoluut geen lust toe zijn excuses aan te bieden want hij vindt, dat die vuistslag nog een veel te zachte straf was. Hij draait zijn rug naar enkele druk pratende mannen en zet zich bij het vuur.

— Je bent in je recht, zeggen zijn vrienden, en nu zullen we ten minste van die valsaard verlost zijn want, indien hij nog een greintje fierheid bezit, zal hij z'n pak maken en vertrekken!

— Of hij steekt je heimelijk in de rug, zodra hij daartoe de gelegenheid heeft, jongen. Serrano is er de man niet naar zijn vijand in het gezicht te bekijken, hij zal zich wreken op 'n ogenblik dat je je niet verdedigen kunt, daarvan ben ik zeker. Wees voorzichtig, jongen, zegt Fernando.

— Wel, hij mag dat eens proberen, roept Albenzio, al de kameraden staan op mijn zijde. Hij zal zich wel tweemaal bedenken...

Serrano verschijnt niet meer bij het vuur. Hij stuurt iemand om zijn bundel te halen en rolt zich in een deken op enige afstand van de anderen. 's Morgens is hij verdwenen...

★

DE vuren worden voor een tweede maal ontstoken. De oude Fernando is bij de karavaan gebleven. Hij rijdt naast Albenzio.

De oude gaucho is in hem ontwaakt en als een eerste jonkheid galoppeert hij rond de kudde. 's Avonds verheugt hij zich op het kampvuur.

— Hoor je dat geblaf, vraagt Albenzio midden in de nacht. Ik ken het geblaf van onze honden heel goed. Geen heeft zulk 'n stem.

— Onze honden zijn trouwens bij het vee gebleven. Ze doen hun werk goed, antwoordt Conjuma die ook wakker geworden is. Zou dat niet een van de honden zijn, die met een paar van de cowboys meeliepen?

Een ogenblik later zien ze een grote, grijze schaduw kruipend naderen.

— De duivel hale hem? Dat is de razende hond van vorige keer. Hij kruipt op dezelfde wijze als toen hij op mij toesprong! roept Machado.

Hij trekt zijn revolver doch Fernando duwt hem ruw op zij.

— Uilskuiken! Men schiet toch niet wanneer het vee rust, dat zou me een paniek kunnen worden!

Machado moet de oude gelijk geven. Hij draagt die hond natuurlijk niet in het hart en was zo blij hem te kunnen treffen, dat hij de veiligheid van zijn kameraden uit het oog verloor.

— Dank je, zegt Machado eenvoudig. Het was dom van me maar ik kan die hond gewoonweg niet zien!

DE grote, grijze schaduw draait in cirkels, die telkens kleiner worden, rond het vuur en bekijkt de mannen met ogen waarin groene lichtjes dansen.

— Ik ben overtuigd dat het een hond zonder meester is, die opnieuw wild is geworden, zegt Albenzio.

Fernando gooit een stuk vlees naar de hond. Lobo eet het gulzig op, bekijkt de mensen wantrouwig terwijl hij, met de staart tussen de benen, nadert. Fernando houdt een tweede stuk vlees voor. De hond heft de snuit op, besnuffelt het vlees en beziet de mens. Plotseling springt hij op en grijpt het vlees.

— Zie je, Albenzio heeft gelijk. Dat is geen wilde hond.

Lobo verwijdert zich een beetje om het vlees op te peuzelen, dan nadert hij opnieuw en grijpt het derde stuk, dat Fernando hem voorhoudt, met de tanden. Dan draait hij rond en nadert Fernando.

Hij legt zich op z'n buik, kreunt zacht en kruipt naar de uitgestrekte hand van Fernando. Plotseling legt hij zich blaffend onder de hand van de man. Fernando strijkt hem zacht over het voorhoofd. Lobo beeft van opwinding, strekt zich uit en wrijft de kop tegen de handpalm van zijn nieuwe meester. Dan loopt hij als een gek weg, beschrijft brede cirkels rond de mannen, blaft kort en springt dan tegen Fernando op. Met zijn raspige tong likt hij vliegensvlug het gezicht van de oude man.

's Morgens loopt Lobo rond het kamp, houdt de andere honden met een paar beten op afstand en verwijdert zich dan, niet met grote sprongen doch met een rustige, regelmatige loop.

— Hij heeft een lange weg voor zich en spaart z'n krachten, merkt Albenzio op. We zullen hem niet terugzien.

ONDER de zon, die brandt in een versluierde hemel, wordt het lange gras rossig en dor. Het buigt zich naar de grond toe en wordt zienderogen geel en droog. Hoe verder de karavaan trekt, des te schaarser wordt het gras. De paarden lopen met gebogen nek. Ze eten haast niet meer en hun tong, die een purpere kleur heeft, hangt ver uit hun muil.

— Indien we niet spoedig bij de Rio Vermelho komen, blijft het derde van onze kudde onderweg, zucht Albenzio.

De gaucho's zien wit van het stof en zijn nat van het zweet. Dag en nacht blijven ze nu in het zadel want een kudde die noch eten noch drinken genoeg heeft, blijft niet meer staan om te grazen of te rusten. Ze stappen onverpoosd doch traag verder in de richting van het water.

De Rio Vermelho, breed en diep in het regenseizoen, is nu nog slechts een smalle beek met geelbruin water. Maar het is water en heel de kudde daalt af in de stenige rivierbedding en drinkt het water met lange teugen. Op de oever en in het bos groeien wilde meloenen. Paarden en runderen eten ze om het frisse sap dat ze bevatten. Iedere gaucho bindt enkele meloenen aan z'n zadel. Ze zullen te pas komen wanneer er bijna helemaal geen water meer is.

— Serrano is teruggekeerd, zegt Conjuma 's avonds tegen Albenzio. Hij volgt dezelfde weg als wij. Ongetwijfeld wil hij naar de stad.

— Ik geloof veeleer dat hij iets anders zoekt, antwoordt Fernando. We mogen hem niet uit het oog verliezen. Ik acht die kerel tot alles in staat!

— Serrano kon ons best een handje toesteken, zegt Conjuma, terwijl hij met de mouw het zweet van z'n voorhoofd veegt. We hebben gaucho's te kort en

zoekt zijn stoet opnieuw. Deze werd echter gevangen genomen door de
Tussen een kudde runderen vindt Bento een veulen. De gaucho's trekken naar
Albenzio en Serrano werden handgemeen.

vermits hij dezelfde weg volgt als wij en ons stof slikt, kon hij zich beter verdienstelijk maken.

ALVORENS de anderen hem kunnen weerhouden, rijdt hij naar de man, die hem met sombere blik bekijkt :

— Hé, Serrano, zou je ons niet willen helpen ? Je bent toch nog te jong om de handen in de schoot te kruisen !

— Je kunt op me rekenen, antwoordt Serrano en zijn gezicht verheldert, ik help de kudde drijven !

De dieren zijn erg zenuwachtig. Reeds twee dagen hebben ze geen druppel water gevonden en het weinige groene gras, dat nog langs de zoom van het woud staat, kan al de hongerige magen niet vullen.

De ossen zijn opgewonden en boosaardig. Wanneer ze op een beter weide aankomen, bukken ze de gehoornde kop en bedreigen elkaar. Twee koeien hebben een stoot van hun horens in de buik gekregen en moeten ter plaatse afgemaakt worden.

's Avonds liggen de gaucho's uitgeput bij het vuur. Een ossenbil roostert boven de vlammen. Conjuma, die het spit draait, is zo moe dat hij z'n ogen met de beste wil ter wereld niet kan openhouden.

— Jullie hebben geluk ! Jullie kunnen ten minste slapen, maar ik moet de wacht op.

— Ieder zijn beurt, Conjuma, antwoordt Fernando. De anderen hebben toch ook niet gezeurd toen het hun beurt was.

— Ik klaag immers niet. Ik stel alleen maar vast, dat het prettiger is nu geen wacht te hebben.

— Daarin heb je gelijk, lacht Albenzio.

DE hete maté verfrist de gaucho's en geeft hen weer moed. Nog enkele ogenblikken blijven ze rokend en pratend bij het vuur liggen. Spoedig echter rollen ze zich in hun dekens en slapen een na een in. De volle maan verlicht de serra.

Plotseling vliegt Albenzio overeind. Hij hoorde hoefgetrappel en wilde kreten. De gaucho's, die hun kamp aan de andere zijde van de kudde hebben opgeslagen, komen buiten adem aangelopen.

— Vlug ! Vlug ! Te paard ! Iedereen te paard! De ossen aan gene kant zijn razend geworden. Iemand loste geweerschoten. De dieren stormen naar alle richtingen. We moeten hen bedaren alvorens de paniek zich van de hele kudde meester maakt...

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK :

DE PANIEK

DE KUIFJE'S BONS

Bekijk de nevenstaande lijst aandachtig. Bij al deze producten krijg je KUIFJE's BONS. Vraag je mama deze producten te gebruiken, want :

- **Ze zal er best bij varen.**
- **Dank zij deze producten kan jij een groot aantal KUIFJE's BONS verzamelen.**

ONZE GESCHENKEN

1. Prentkaarten KUIFJE.
   De reeks van 5 kaarten 50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE, 6 boekjes : De Scepter van Ottokar, Het Zwarte Goud, Mannen op de Maan, Kwik en Flupke, De Blauwe Lotus, Kuifje in Kongo.
   Per reeks 50
3. Prentjes DE SPROOKJES VAN PERRAULT, vier reeksen van 50 prachtige prentjes in kleuren.
   Per reeks 75
4. Schrijfpapier KUIFJE, vijf onderwerpen.
   Per omslag 100
5. KUIFJE's wimpel, aan weerszijden bedrukt, drie kleuren 100
6. Chromo's ZIEN EN WETEN, 6 prachtige chromo's groot formaat :
   Vliegtuigen (oorsprong tot 1914), reeksen 1 en 2.
   Vliegtuigen (oorlog 1939 - 1945), reeksen 1 tot 6.
   Luchtschepen, reeksen 1 en 2.
   Spoorwegen, reeks 1.
   Marine, reeks 1.
   Automobiel, reeks 1.
   Per reeks 125
7. Portefeuille KUIFJE in cuiroléine 200
8. Verzameling DE ANTWERPSE DIERENTUIN, omslag met 20 prachtige prentkaarten in relief, met speciale bril.
   Per omslag 200
9. Puzzle KUIFJE op hout 500
10. Blokjesspel KUIFJE, nieuwe tekeningen ... 500
11. Speciaal abonnement op het jeugdblad « KUIFJE » (tien nummers) 500

DIT IS BELANGRIJK !

DE GESCHEURDE KUIFJE's BONS ZIJN GELDIG VAN HET OGENBLIK DAT HUN PUNTENWAARDE NOG LEESBAAR IS.

VOOR EENZELFDE GESCHENK MAG JE PUNTEN VAN VERSCHILLENDE FIRMA'S OPSTUREN. ALLEEN DE TOTALE WAARDE VAN DE PUNTEN TELT !

MAAK KEURIGE PAKJES, TEL JE BONS ZORGVULDIG EN VERGEET JE VOLLEDIGE NAAM EN ADRES NIET TE VERMELDEN IN DUIDELIJKE **DRUKLETTERS :**

NAAM ...... **VOORNAAM**..........

STRAAT .... **Nr**......

WOONPLAATS ....

voortgezet.)

Tekst en tekeningen — POM EN TEDDY — van Frans Craenhals

Pom vocht met het everzwijn en werd deerlijk gewond. Tarass Boelba, die onze vrienden intussen gevonden heeft, neemt het ezeltje op de schouders en draagt het naar vader Juul...

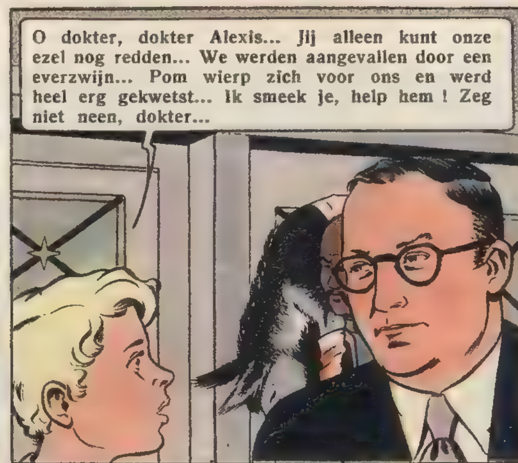

ken
heel
stem.

(Wordt voortgezet.)

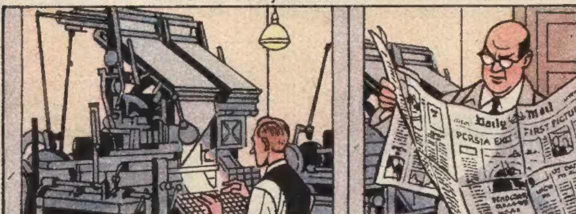
HET GELE TEKEN

Professor Vernay werd door het Gele Teken ontvoerd. Noch Septimus, noch Calvin, noch Macomber kunnen bij het onderzoek helpen. Het Gele Teken waarschuwt de pers dat er een nieuwe aanslag zal gepleegd worden...

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

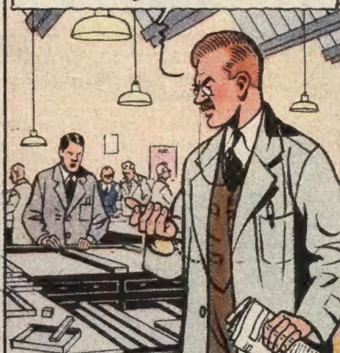

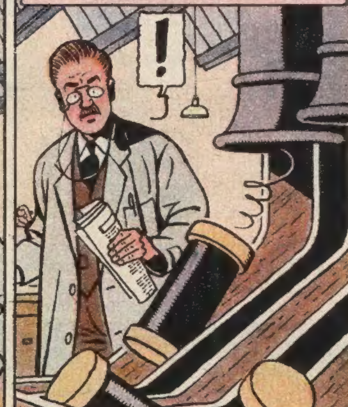

(Wordt voortgezet.)

HET ZEEHONDENEILAND

Barke Dudley, een wildstroper, heeft zich in de streek van de meren gevestigd om er op zwanenjacht te trekken. De Dierenbescherming gaf Mark Trail de opdracht de trek van deze vogels na te gaan...

EN INTUSSEN.

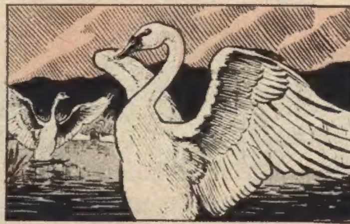

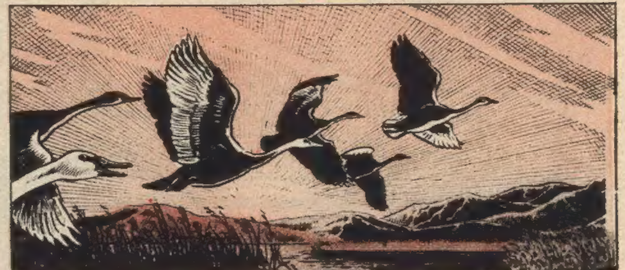

137

Duke en zijn gezellen oefenen zich voor de lange, gevaarlijke reis...

Bij het eerste morgenkrieken stijgen ze op...

EN INTUSSEN.

De wilde zwanen vervolgen hun weg...

Duke en zijn wijfje, Witte Vleugel, wieken naar de grote moerassen, waar ze de Zomer zullen doorbrengen...

Mark zit in zijn kano en zoekt een geschikte kampeerplaats...

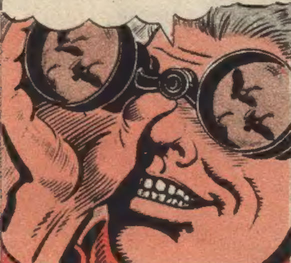

Terwijl Barke Dudley rustig op de zwanen wacht...

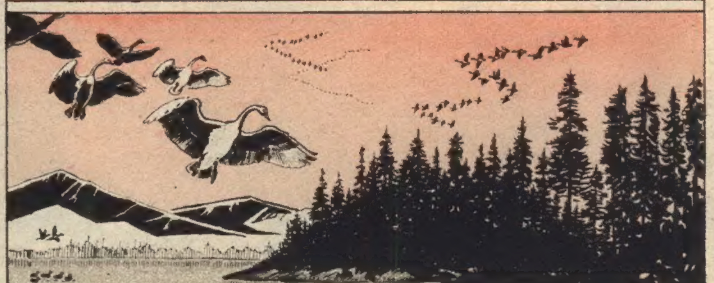

Na twee dagen komen de vogels aan het Wild Meer, dat ingesloten ligt tussen de bergen. Daar willen ze rusten...

Barke had juist geraden. De mooie vogels strijken neer op het rimpelloze water van het meer...

(Wordt voortgezet.)

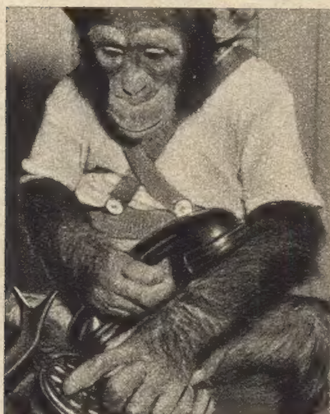

KUIFJE op reportage

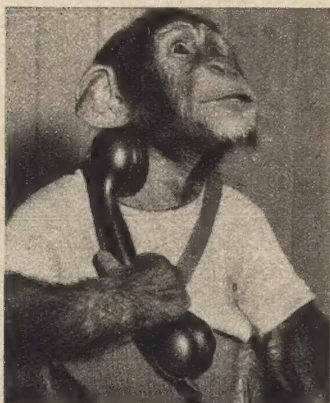
HET MANUSJE VAN ALLES

BIMBI BELT NAAR BOMBO

Bimbi schijnt reeds goed te weten wat een telefoon is. Gewetensvol draait hij het nummer van zijn vriend Bombo...

O vier jij je verjaardag ? Dat is fijn !

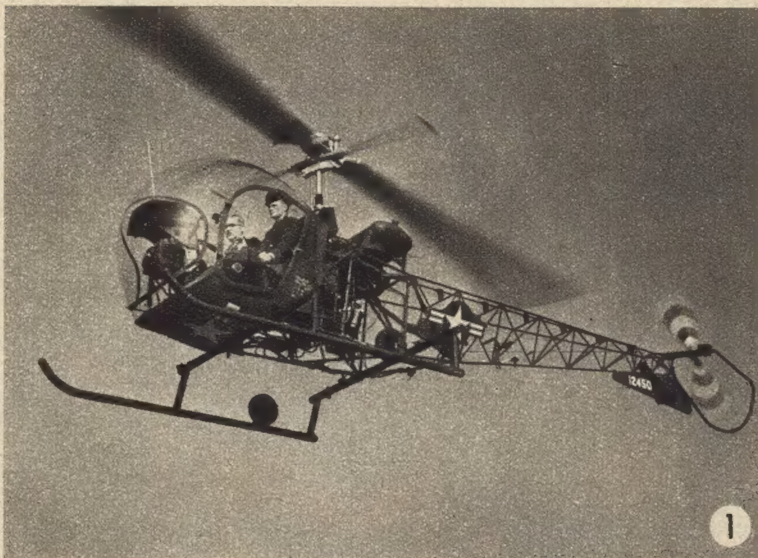
En er zijn apennootjes ? Dan kom ik dadelijk !

1. — We worden er zo stilaan aan gewoon dat de helicopters alle werkjes opknappen. Hier zien we hoe een Bell-helicopter er uitziet. Alleen de kajuit is met een koepel uit plexiglas overdekt. Zou je in de plaats van de piloot willen zitten ?

2. — Dat is het hefschroefvliegtuig van de Sabena die trouw iedere dag de post ter bestemming brengt.

3. — En hier komt dan het werkpaard van het Amerikaans leger dat zowel levensmiddelen als soldaten met volledige uitrusting vervoeren kan.

1

2

3

15-10-53

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Terwijl Kuifje en zijn vrienden bewusteloos in de maanraket liggen, slaat deze helemaal uit de koers. Het Controlestation van de aarde tracht tevergeefs met de bemanning in verbinding te komen...

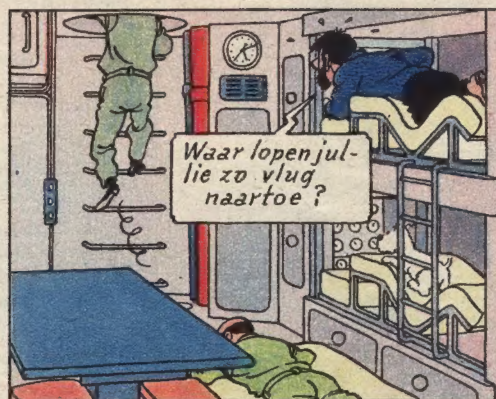

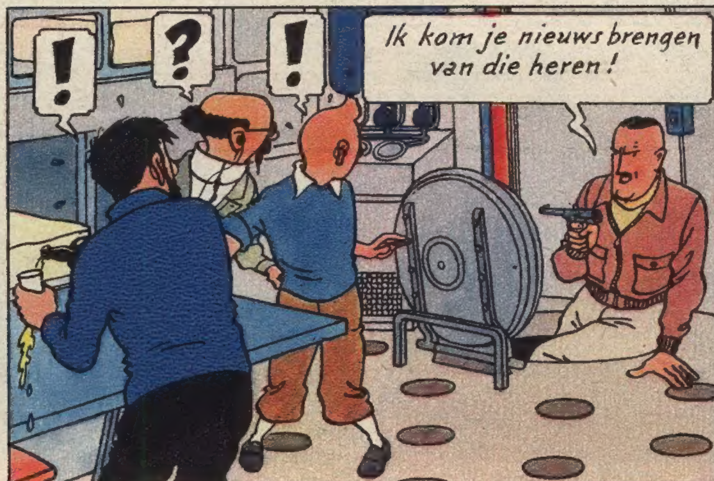

(Wordt voortgezet.)